

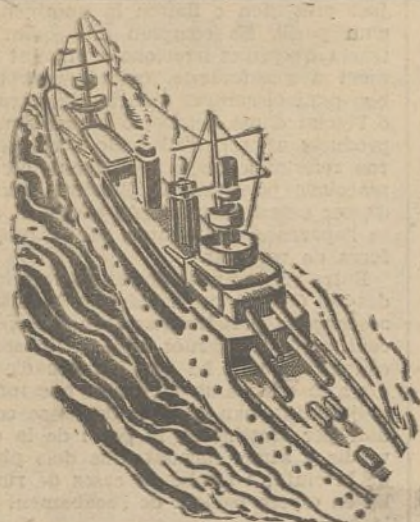
terra lliure

Portavveu de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya

PREU: 25 CENTIMS (GRATUIT PER ALS SOCIS)

BARCELONA, 25 DE MARÇ DEL 1938

ANY XVII - SEGONA EPOCA - NUM. 15

INICIAL

REFERENT a la gesta formidable de la marineria republicana que enfonçà el "Balear", un dels dos millors creuers que restaven als facciosos després d'haver perdut l'"Espanya", el ministre de Defensa Nacional facilità una nota de la qual reproduïm:

"No passà gaire temps entre el moment del fet i aquell en què el creuer pirata se n'anà a fons. Un dels torpedes llançats pels destructors de la República obríren forat a la cuirassa del vaixell i tocaren la cambra de municions. L'explosió fou grandiosa, els danys derivats d'aquest accident que sofí el creuer, tan importants que no pogueren fer ja res els tripulants per intentar el salvament.

Queda confirmat que el combat s'entaulà l'esquadra republicana amb la rebel abans de la una de la matinal del diumenge. Exactament a unes 55 milles al sud-oest de l'illa d'Eivissa. Fou el creuer "Llibertat", vaixell-enseny de l'Armada espanyola, que navegava en companyia del d'igual classe "Méndez Núñez" i de dues flotetes de destructors, el que advertí la presència dels vaixells facciosos. Passaven aquests en direcció oposada i a uns 3.000 metres dels vaixells republicans. Sense esperar altra preparació, el "Sanchez Barcáiztegui", destructor de la República, llançà dos torpedes.

Els nostres vaixells seguien dur rumb. Prop de les dues es tornaren a trobar totes dues esquadres. Tractaren els creuers rebels d'incrementar llur velocitat per travessar la nostra línia de babor i obtenir avantatge. Cometeren el gran error tàctic de passar a menys de 2.000 metres de la nostra primera línia de destructors, que protegíen per aquest costat els nostres creuers. S'inicià el foc d'artilleria. Els destructors republicans, sense perdre llur formació, llançaren els primers torpedes.

Fia uns quatre minuts que el primer torpede havia estat disparat quan es produí l'explosió al "Balear", i a les nostres unitats es donava l'ordre de "parar el foc". Una gran flamarada illuminà la fantàstica escena. Al costat del "Balear" s'aprecià l'altre creuer facciós "Almirante Cervera", mentre el "Canarias" s'allunyava covardament.

La columna de fum que sortia del "Balear" cremant a popa arribà a 1.200 metres d'alçada.

Els vaixells de l'esquadra republicana arribaren a la seva base sense el menor impacte, per la qual cosa la seva victòria ha estat absoluta i rotunda."

NOTA DE LA UNIO DE RABASSAIRES

Per les nostres terres! Per la llibertat!

El Consell Executiu de la UNIO DE RABASSAIRES I ALTRES CONREADORS DEL CAMP DE CATALUNYA s'ha reunit en sessió extraordinària i ha lliurat a la Premsa l'allocució següent:

"En aquests moments, en què els exèrcits estrangers que envaeixen Espanya acaben d'aconseguir alguns èxits en terres d'Aragó, la UNIO DE RABASSAIRES I ALTRES CONREADORS DEL CAMP DE CATALUNYA s'adreça a la pagesia catalana per a reclamar-li la serenitat, el coratge i la responsabilitat que ha demostrat en totes les hores difícils que ha travessat la nostra terra. Amb serena fortalesa per part del front i de la reraguarda els moments d'ara seran superats i el triomf serà del poble. Que recordin els rabassaires, els pagesos de tot Catalunya, que ells han estat sempre la mèdulla de les nostres lluites civils. També ara han de voler ésser la base monolítica de la victòria antifeixista. Amb l'eina de treball, amb el caràcter i amb el fusell, cada pagès ha de formar a l'avantguarda de la lluita que sostenim.

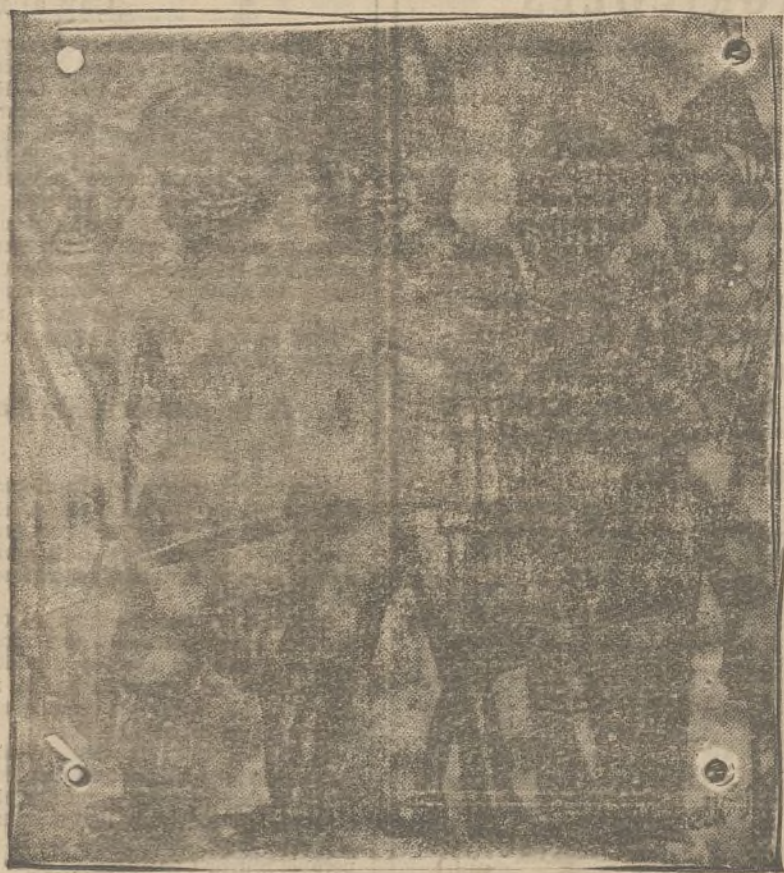
La UNIO DE RABASSAIRES, en nom de la massa pagesa que representa, es posa ara més que mai a la disposició dels Governos de la Generalitat i de la República i afirma la seva fe en el triomf definitiu del poble espanyol.

Per les nostres terres, per la llibertat de Catalunya i d'Espanya, pagesos catalans, coratge i serenitat!

Visca Catalunya!

Visca la República!

Barcelona, 15 de març del 1938

NO PASSARAN!

Carta del front

CAMPEROLS de Catalunya: després de més d'un any i mig de guerra ens haurem pogut donar compte que sense unitat no es pot fer res.

Avui Catalunya és la joia que més enveja la colla de criminals feixistes que per més que faci no podrà mai posar els peus sobre la nostra terra. Catalunya és admirada de tots perquè va ésser la primera que va saber-se treure les urpes de la fera feixista, en el mateix històric 19 de juliol. Perquè és el primer lloc on es va parlar d'unitat i perquè té els seus fills joves escampats per tots els fronts de l'Espanya lliure, els quals donen llur sang per la República. I encara aquests, els que som camperols, podem admirar els nostres pares i germans que, malgrat no haver-los pogut ajudar en els treballs del camp, la nostra terra ha produït tant o més que anys passats. Aquesta és l'alegria més gran que tenim els fills de conreadors que ens trobem en la línia de combat.

Els èxits i potencialitat de l'Exèrcit Regular Republicà són deguts a la unitat de direcció i de comandament. A Catalunya el problema de la distribució dels productes agrícoles també s'ha de resoldre per la unitat de tots els conreadors, unitat que representen i imposen els Sindicats Agrícoles i Cooperatius.

Això és el que destigen que es faci, els camperols que es troben a les trinxeres. I xi en tots els pobles del territori lliure el que l'Exèrcit Popular vagi netejant de la maledicta pesta feixista.

Unitat en l'avantguarda i en la reraguarda, i sobretot en les qüestions de la producció agrícola, que és el que més necessitem ara, i encara es necessitarà més un cop acabada aquesta terrible guerra que hem de viure tots els catalans i els republicans.

Visca l'Exèrcit Popular!

Visquin els Sindicats Agrícoles!

Visca la Unió Rabassaire!

Visca Catalunya!

JAUME DOMENECH

Aquest número ha passat
per la Censura

ORGANITZACIÓ

No ens cansarem de dir i de repetir que la total organització de la Unió de Rabassaires ens interessa no com a cosa purament partidista, sinó pel molt que encara té per fer i lluitar, i perquè veiem el paper importantíssim i decisiu que ha de jugar en la defensa i aplicació íntegra i encertada de l'actual legislació agrària.

I ja fa dies que venim trobant estretament lligada una cosa amb l'altra. En plena reorganització, la Unió de Rabassaires ha hagut de mobilitzar-se a fi d'orientar els conreadors perquè no deixin d'acollir-se a totes les importants i transcendents disposicions del Departament d'Agricultura. I en plena activitat, per tal de col·laborar decididament a l'aplicació del Decret d'adjudicació de terres i la resta de la legislació agrària, les nostres Seccions han rebut uns qüestionaris que, complimentats degudament, han de donar una gran solidesa a la nostra organització, ja que les Oficines Centrals tindran un reflex complet i fidedigne de la situació real, no sols de cada localitat, sinó fins i tot de cada afiliat a la Unió de Rabassaires.

Es imprescindible, doncs, que aquests qüestionaris es complimentin amb la màxima brevetat i precisió. Totes les nostres Seccions han de trametre contestat el qüestionari referent a la seva localitat i fer omplir a cada soci el full que els ha estat tramès per a cadascun d'ells. No ha de quedar dins de la Unió de Rabassaires ni un sol afiliat sense haver contestat el corresponent qüestionari. I les nostres Oficines Centrals han de tenir arxivat, sens falta, les respostes de totes les Seccions locals i de tots els seus associats, sense excepció.

Cap militant no ha de deixar de complir puntualment aquest extrem, i, en endavant, els esmentats fulls han d'ésser emplenats en el mateix instant que un conreador demani l'ingrés a la U. R. C.

Junt amb aquests qüestionaris s'han tramès, també, instàncies impreses per a sol·licitar i declarar terres, a fi de facilitar que tots els nostres afiliats les puguin presentar a les Junttes Municipals Agràries.

Cas de necessitar més instàncies es poden demanar a les Oficines Centrals de la Unió de Rabassaires i a la Conselleria d'Agricultura, per bé que gairebé totes les Junttes Municipals Agràries poden igualment facilitar-ne.

En definitiva: que les nostres Seccions tenen material abundant per treballar en pro de la Unió de Rabassaires, a favor dels seus afiliats, i en benefici dels conreadors i de l'agricultura en general.

Informació

Del Comitè Central

Proseguint la constitució de les Comarques que falten, el dia 6 del corrent van celebrar-se les assemblees comarcals de Segarra i Urgell. La primera tingué lloc al matí, a Cervera, amb una gran gernació, ja que les Seccions rabassaires van trametre nombroses representacions, la qual cosa féu que hi concorreguessin prop de dues-centes persones. La Comarca d'Urgell va tenir lloc a la tarda del mateix diumenge a Tàrraga, també amb força entusiasme.

En representació del Comitè Central van assistir-hi els companys Buil i Bertran.

El company Buil donà lectura de l'informe del Comitè Central, que va ésser escoltat amb gran atenció per l'assemblea, i aprovat. Després d'uns breus comentaris del company Buil, va parlar extensament el company Bertran, qui va fer història de les lluites al camp català, i explicà l'abast dels decrets d'Agricultura. Es va detenir, principalment, en les consignes actuals d'aplicació de les disposicions vigents: no pagar arrendaments, pagar la contribució, estar en tot i per tot als Sindicats Agrícoles i al costat de la F. E. S. A. C., i aplicació del decret d'adjudicació de terres. A Cervera va fer-los veure la necessitat de constituir la Federació Comarcal.

JORNALERS AGRICOLES

que fins ara heu viscut sota el règim oprobios i envilidor del salari!

PETITS CONREADORS

que fins ara no heu tingut prou terra per atendre les necessitats de la vostra família! El Decret de redistribució de terres, de data 14 d'agost del 1937, us ofereix la possibilitat d'obtenir la terra necessària per a convertir-vos en conreadors lliures i independents. Demaneu la terra que us fa falta a la Junta Municipal Agrària del vostre poble, utilitzant les instàncies i l'ajut que us proporcionarà la vostra organització sindical.

cal de Sindicats Agrícoles de Segarra, que és una de les poques que encara estan per constituir.

En passar-se a l'elecció dels delegats comarcals per a formar part del Comitè Central, van ésser designats per unanimitat: Josep Vives i Puig, de Cervera, i Francesc Mateu, de Tàrraga.

Les Comissions Inspectores de l'Oficina de Col·locació

En virtut d'unes disposicions de la Conselleria de Treball, els alcaldes dels Municipis, caps de circumscriptió, han de convocar les sindicals C.N.T., U.G.T. i Unió de Rabassaires per tal que aquestes designin tres representants cadascuna, els quals, en qualitat de vocals, i presidits pel delegat de Treball de la circumscriptió, constituiran la Comissió Inspectora de l'Oficina de Col·locació.

En compliment d'aquestes disposicions el dia 8 del corrent va constituir-se la Comissió corresponent a l'Alcaldia de Barcelona. La Unió de Rabassaires, per tal de formar-ne part, va designar els següents companys: Joaquim Ballarda i Xapè, d'Harmonia del Palomar; Bonaventura Duran i Rovira, de Badalona; i Joan Aloy i Cahis, de Gramanet del Besòs.

A preu just

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, per tal de servir el mercat de Barcelona i combatre els abusos que es venen realitzant en el preu del vi, ha organitzat, com ja va fer amb les ametlles i avellanets, la venda diària de barrils de vi a preu just i amb presentació de la tarja de racionament del pa.

Aquesta iniciativa, com la dels fruits secs, ha estat molt ben rebuda entre els barcelonins.

Altes

En la darrera reunió celebrada pel Consell Executiu de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya, s'acordà aprovar definitivament la sol·licitud d'ingrés de les Seccions següents:

Montgai (La Noguera).

Vilanova de Sau (Osona).

Tota vegada que per acord del Comitè Central no es pot acceptar definitivament cap Secció nova sense que abans aboni la cotització corresponent al trimestre, en el qual ingressa, a mesura que es vagin ultimant les altres sol·licituds les anirem publicant.

Baixes

Les Seccions següents han estat donades de baixa per falta de pagament per deure més de tres trimestres de cotització, després de diferents avisos que se'ls va trametre:

Les Planes d'Hostoles (Garrotxa).

Queixans (Cerdanya).

A mesura que s'acabin els terminis donats sense que s'hagin posat al corrent, seran donades de baixa altres Seccions, i, per tant, privades de poder actuar en nom de la Unió de Rabassaires i de representar-la a les Junttes Municipals Agràries, Ajuntaments, etc.

Cap al front

Els nostres destacats companys Pau Padró, Josep Buil i Pau Baqués, del Consell Executiu de la Unió de Rabassaires, i Cristòfor Rebull i César Borràs, del Consell d'Agricultura, els dies de l'ofensiva feixista van sortir tot seguit cap a les comarques properes al front a fi de mantenir un més estret contacte amb els camperols que en tota hora, sense defallències, i amb gran coratge i energia, sabran ésser dignes dels moments històrics que vivim, els quals no tindran altra finalitat que el nostre triomf rotund contra Franco i els invasors alemanys i italians.

A la memòria de Salvador Seguí

Amb motiu d'escaure's l'aniversari de l'assassinat de Salvador Seguí, el diumenge, dia 13, tingué lloc un senzill i sentit acte d'homenatge a la seva memòria davant la tomba on reposen les seves despulles.

A aquest objecte acudiren al cementiri nombroses personalitats i representacions d'entitats obreres i polítiques, les quals feren ofrena davant la tomba del "Noi del Sucre" de gran quantitat de rams i de corones de flors.

El President de la Generalitat, que havia anunciat el seu propòsit de concórrer a l'acte, no ho pogué fer el matí a causa de trobar-se lleugerament indisposat. A primeres hores de la tarda, però, el senyor Companys va anar al cementiri.

En representació de la Unió de Rabassaires acudiren a la cerimònia els com-

L'HORA DE LA BEGUDA

Dels encauats

Una de les manifestacions instintives de la raça animal és la d'encauar-se tot just presenten o flaïren la imminència d'un perill. Es comprèn que, quan es tracta d'espècies irracionals, l'instint les meni a entaforar-se cuitadament tan bon punt el soroll d'un trepig estrany o l'esclat d'una detonació imprevista es produeix a prop d'elles. No obstant, si ens referim a l'espècie racional, certes reaccions porugues de l'instint, abans d'ésser exterioritzades, són ofegades, sota l'aparença del coratge, per la pròpia força de voluntat.

Entre els minyons de les lleves cridades pel Govern per a defensar la pàtria, amenaçada pels traïdors franquistes en contuberni monstruós amb els invasors estrangers, n'hi ha que, en lloc d'acudir a la crida amb l'ardidesa que infon la joventut, han preferit deixar-se conduir per l'instint de la por i de la covardia i s'han encauat dins dels pisos de la ciutat i també en cases de ruralia en espera pacient de l'acabament de la guerra.

A part d'altres raons que ho abonen i que no detallam per no fer prolix el nostre comentari, l'Estat, que vetlla per la superació moral de llurs ciutadans, no pot pas deixar abandonats al seu trist instint animal uns homes joves i forts que necessita per a nodrir els batallons disciplinaris i els de fortificacions de primera línia. Tot allò que es faci per a descobrir els nous ascets i dur-los a la vida activa, dura i inclement, però viril, de la campanya, mereixerà el bé de la República i serà un estimul més per als heroics combatents que lluiten sense regateig a tots els fronts.

Pensant en la vida obscura dels talps, se'ns suggereix el paral·lel. Però pensem que si aquest insectívor troba dintre mateix dels seus cataus els mitjans de viure, en canvi els desertors del seu deure necessiten l'ajut de còmplices que els duguin als seus amagatalls els elements indispensables per a subsistir. Si pot ésser difícil escatir el parador d'ells, potser no ho fóra tant — a reserva d'altres mesures de major eficàcia i contundència — l'exercici d'una estreta i discreta vigilància prop de tots aquells que, per raó de consanguinitat, d'amistat o d'afinitat, hi podem tenir relació. Els encarregats d'aquest important servei, n'estem segurs, seguirien els camins dreturats dels caus i dels encauats.

JEPUS

panyes Calvet, Bertran, Pujolà i Ballarda, els quals depositaren a la tomba de Salvador Seguí una corona de flors amb els colors de la nostra sindical.

El company Boronat, fora de perill

El nostre excel·lent company Herminí Boronat, de Prat de Llobregat, que el dia 7 del corrent fou traïdorament i criminalment atemptat per un agent provocador a sou dels feixistes, es troba molt millorat de la ferida de bala que rebé al cap i que en els primers moments va fer témer per la seva vida.

Ens alegrem en gran manera d'aquest millorament i li desitgem un ben pròxim i total restabliment.

El «Rassemblement Universel pour la Paix»

Referent a la dimissió de Mr. Eden per tal de poder Anglaterra entaular negociacions amb Itàlia, els diaris portaven la notícia següent:

"Londres, 1. — Ahir a la tarda unes dues-centes persones, entre homes i dones, penetraren als passadissos de la Cambra dels Comuns. Portaven la representació de més de cent vuitanta organitzacions adherides al «Rassemblement Universel pour la Paix». Els manifestants s'entrevistaren amb els diputats que els representen en llurs circumscriptcions, insistint sobre la necessitat de romandre fidels a l'ideal de la Societat de les Nacions, procedir a la convocatòria d'eleccions generals, així que sigui possible, i negar tota ajuda financera a Itàlia. — Fabra."

Cal intensificar la jornada de treball

Del passat, no en deixarem rastre. Estol d'esclaus, tots amunt, tots! El món canviarà de base. No hem estat res, no serem tot!

Del passat, no en deixarem rastre. No, no hem de deixar rastre del passat opressiu que tenia subjecte el treballador del camp i l'obrer de la ciutat. Ara que les empreses industrials i els comerços estan en mans dels obrers, per mitjà de les collectivitzacions i dels Comitès de Control, quan també el camperol pot treballar amb llibertat la terra i posar-hi tot l'amor que requereix, segur que el seu esforç diari serà recompensat, ara és l'hora de demostrar al món sencer la capacitat constructiva de l'obrer camperol català revolucionari, treballant amb ardor per tal que la nostra avantguarda no es vegi mancada d'aquells elements i queviures que són necessaris per a fer front al triple ofensor que dies ha que prova inútilment d'ofegar l'heroica resistència que els nostres combatents li oposen en les línies de combat, i també a fi que a la reraguarda no hi hagi ningú que es mostri indiferent a la titànica lluita que contra els feixismes s'està sostenint.

Amb satisfacció hem vist el Decret en virtut del qual s'haurà de procedir a intensificar la jornada de treball a les indústries. Era molt convenient, ja que potser fins ara, en general, l'obrer no s'ha portat com devia, tant el del camp com el de la ciutat. Però amb procediments diferents. Mentre el treballador del camp, amb l'afany d'enriquir-se, ha treballat nit i dia (cal confessar, però, que alguns no han reparat en els mitjans de fer més diners), el de la ciutat ha disminuït el percentatge de producció, i per tal de fer front a les seves necessitats s'ha llançat a la folla cursa d'augmentar-se el salari. Sense considerar que augmentar els sous no soluciona res, ans al contrari, dificulta el dret a la vida dels parats, malalts o els qui queden guanyant poc.

D'acord, que alguns camperols sense escrúpols han especulat amb escrotes amb els productes agrícoles, però almenys han produït amb tanta o més escala que en anys anteriors. I en dir això no és pas que vulgui lloar el seu procedir indigne. Al contrari, per a ells tot el meu menyspreu i escarni. I els asseguro que no els han d'aprofitar els diners guanyats especulant amb les necessitats d'un poble en guerra.

Es vol guanyar un bon salari? Cal imposar una jornada i un rendiment de treball que justifiquin el sou. A més, cal sempre tenir en compte que, si no es produeix intensament, de res no val el diner per si sol. No té un valor propi; sols serveix per a facilitar l'intercanvi de les matèries manufacturades i dels productes agrícoles.

PRODUÏU, obrers del camp i de la ciutat, produïu amb intensitat, i no prengueu el treball com a cosa rutinària i enutjosa. Es treballant que redreçarem la nostra economia. Es treballant que ens hem de forjar l'esdevenidor lliure pel qual lluiten i cauen en els fronts de combat els millors fills del poble.

No esperis salvacions supremes de déu, del rei, ni del tirà. Obrer, és la sang de tes venes la que triomfant et salvarà.

S. V. C.

Sabadell, març del 1933.

Moments són aquests de sacrifici, però també de seguretat en la victòria. Encara hi haurà molts alts i baixos, encara hi haurà avenços i retrocessos, la lluita encara serà extremadament dura i depèn molt de tots nosaltres que sigui més o menys llarga. Som prou conscients i ni les derrotes ni les victòries no ens fan perdre el cap. Sabem que lluitem contra l'Espanya negra, contra Itàlia i Alemanya, però vencerem. A costa de molts sacrificis, però vencerem.

Amb disciplina rígida, amb capacitat conscienciosa, amb heroisme inabitable, fem del nostre Exèrcit l'Exèrcit victoriós d'una Catalunya i una Espanya independents, lliures, pròspères i felices.

S'ha d'acabar el pillatge del camp

Cada dia es fa més urgent acabar el lladronici que saqueja i destrueix els camps i plantacions. En alguns camps aquest robatori ha arribat a uns extrems alarmants i cal prendre mesures enèrgiques. No és pas que a la justa consigna de: "la terra per al qui la treballa" surtin alguns desaprovisius a afegir-hi: "i el fruit per al qui el cuina". No és — com algú podria suposar — que degut a les privacions de la guerra s'ha accentuat la substracció de fruits que en totes les èpoques pateixen els pagesos. No es tracta pas de la desaparició d'una quantitat de fruit realitzada per persones més o menys necessitades.

Cert que no es deixen de produir casos d'aquests i fins en coneixem algun d'extremada polidècia. Un pagès va trobar-se amb les cols curiosament col·lides i que al lloc de cada col li havien deixat una pesseta. Però aquest cas únic i altres que poden representar una simple minva de fruit, no compten dintre el que volem referir-nos ara.

El que denunciem són fets que no són de misèria, gana o necessitat, sinó fets de pillatge en gran escala, de vandalisme, per a fer negoci i perjudicar l'agricultura. El que fan malbé i destrueixen val cent vegades més que el que s'emporten. No sols arrenquen el fruit, sinó també les plantes, i deixen els sembrats i els camps completament devastats i desolats. Els que s'han pogut atrapar fent-ho no són persones que estiguin necessitades, sinó pillets d'ofici, destruidors de mena i gaudits de tota la vida, que ja han originat més d'una topada violenta i fins sagnant.

El Govern i totes les autoritats han de posar remei d'una manera o altra a aquest estat de coses. És un problema d'ordre públic i de policia. Cal reforçar els guàrdies rurals i escarmentar fort el que s'atrapi, no ja prenent verdurs, robant, sinó destruint la riquesa agrícola estúpidament, criminalment, feixísticament. Ja en algun poble l'alcalde ha fet incrementar o muntar la vigilància dels camps amb l'ajut dels mateixos conreadors, amb cert bon resultat.

Cal acabar aquesta nova classe d'espoliacions i aquesta plaga que assola els camps tant com la llagosta o la pedregada. I més si es té en compte que els perjudicats sempre són els conreadors més laboriosos, que treballen millor, que tenen els camps més ben conreats i que fan més goig. De continuar per aquest camí, el bon pagès, en lloc de trobar un premi al seu treball, sols trobaria la seva ruïna.

Molts només saben veure que els pagesos es fan la barba d'or, i no veuen la part dura i negativa del conreador, exposat a tota classe de perills i provocacions. Si a la manca de braços, adobs, pinsos, productes, etc., els conreadors encara han d'ésser víctimes de devastacions i robatoris per part de gent incivil, pot venir una desmoralització al camp i una desgana per al treball agrícola que pot ésser funestíssima, i més en aquesta hora que, costi el que costi, s'ha d'incrementar el treball i la producció.

Cal, doncs, posar-hi remei ràpidament.

Catalunya i l'emancipació dels camperols

El divendres dia 27 de febrer passat va celebrar-se a Vilafranca del Penedès l'Assemblea Comarcal de representants de les Seccions de la Unió de Rabassaires de l'Alt Penedès-Garraf.

Aquestes Assemblees comarcals són del tot profitoses i instructives, que han de sovintejar força, si per altra cosa no, per a desfer equívocs, evitar desconeixements i desfer recels tendenciosos que de vegades nien, malgrat la bona voluntat.

Són tantes les coses que relacionen els camperols de l'un i de l'altre indret de tot arreu de Catalunya...

El cas mateix de satisfer la contribució de les terres que cada camperol conrea es presta o certes malfiances i confusions, i en canvi, exposat el procediment i el seu punt bàsic de complir per un Decret altament beneficiós per als conreadors i ajudar econòmicament l'Estat en els moments presents que més ho necessita per a portar a bon terme la guerra contra el feixisme, es veu la justesa i necessitat que cap rabassaire no deixi de satisfer la contribució territorial.

Són moments, doncs, de tenir tota la relació que calgui. Encara que el punt culminant d'ara sigui guanyar la guerra per sobre de tot, no hem de perdre de vista que per a guanyar-la cal que tots intensifiquem la producció. Hem de produir a la reraguarda a més de lluitar al front.

L'home és un animal que no pot viure sense terra, diu George; tot deriva de la terra, fins la naturalesa del propi home; és impossible viure divorciat de la terra. La terra com més se l'acaroni més produeix, digué el primer orientador de la causa rabassaire, Lluís Companys. Vulguem o no, hem d'atendre la terra i acaronar-la amb amor, intel·ligència i vigor; tot el que no sigui això és anar contra el mateix home, la seva llibertat i la causa antifeixista de guanyar la guerra, que en aquests moments equival a dir guanyar la llibertat per a tot el proletariat i els camperols del món sencer.

Cal meditar, també, les llargues lluites des del començament de la U. R. C. fins als moments presents. L'experiència ensenya; per sobre de tot i de les nostres lluites passades i presents hem d'extreure les lliçons que calgui per al futur.

No hem d'ajupir-nos i adormir-nos creixent que les lluites ja estan closes. Cal fer molt encara.

Hem de pensar que els propietaris estan ull amatent per a aprofitar totes les oportunitats a fi de retornar a aquells temps que ells tant enyoren, en els quals podien fer d'un rabassaire una cosa fràgil, embolicats en judicis de desnonament i en pactes de la fam.

Entre tots hem de procurar que allò no torni i quedi exterminat per a sempre més. La solució està entre nosaltres mateixos; no cal esperar res dels altres.

JOSEP RICART

Ple del Comitè Central de la Unió de Rabassaires

El dijous, dia 3 de març, al matí, va tenir lloc, a la sala de reunions de les Oficines Centrals de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del Camp de Catalunya, el Ple del Comitè Central de la nostra organització.

La Unió de Rabassaires, degut a la nova legislació agrària, hagué de reformar els seus Estatuts i anar a una nova organització que avui podem dir que està completament en marxa.

El Ple del dia 3 assolí una gran importància per haver-hi assistit absolutament tots els representants de les diferents Comarcals i per haver-s'hi tractat llargament els problemes actuals i més vitals del nostre camp.

Avui en dia ja hi ha més de vint Comarcals constituïdes i el nostre Comitè Central té ja una amplitud remarcable capaç de recollir d'una manera directa i immediata la veu autoritzada dels conreadors de les diferents contrades de Catalunya.

En la reunió del dia 3 s'acordà un pla de treball intens de cara a l'eficient i total aplicació dels decrets de la Conselleria d'Agricultura. El decret del 5 de gener, que anul·la tots els contractes de conreu i determina que paguin la contribució territorial els qui tinguin o hagin tingut el profit o l'explotació de les finques; el de sindicació obligatòria; el de la creació de Caixes de Crèdit Agrícola, i especialment el d'adjudicació de terres per estar-se ara dintre del termini de presentació de demandes de terra a les Juntes Municipals Agràries.

La Unió de Rabassaires vol i farà que aquest i tots els altres decrets s'apliquin sense extralimitacions ni excessos, però també sense palliatius, subterfugis o negligències.

S'ha d'obtenir que ni un sol rabassaire no pagui arrendaments ni parts de fruit, però també cal fer que cap rabassaire no deixi de pagar la contribució de la terra que treballa. Sovint, malgrat la bona voluntat dels conreadors i llur desig de pagar la contribució, resulta que no la poden satisfer per negligència o sabotatge dels Ajuntaments i, més concretament, dels alcaldes i secretaris, que no constitueixen o — el que és pitjor — no volen constituir les Comissions Pericials que està manat que es formin a fi que prorrategin les quotes de la contribució territorial. El Comitè Central va estudiar aquest punt i va acordar que les Seccions de la Unió de Rabassaires i els Sindicats Agrícoles pressionin els Ajuntaments referent aquest assumpte i que s'exigeixin responsabilitats als alcaldes i secretaris que no activen o que sabotegen miserablement el cobrament de la contribució territorial i el que l'Estat pugui tenir els ingressos que li corresponen.

Davant de certes i vergonyants manobres de diferent origen, però totes encaminades a torpedinar el decret de Sindicació obligatòria dels conreadors, i quan el problema és d'educacions i especulacions, s'ha de fer respectar més que mai el decret, que obliga a passar els productes del camp pels Sindicats Agrícoles, a fi de facilitar al Govern llur control i llur distribució equitativa a un preu raonable. Anar contra això, siguin quines siguin les excuses que es donin o els principis que s'invoquin, no és res més que defensar els especuladors i els que criminalment s'aprofiten de la guerra en lloc de sacrificar-se per ella; és defensar que sols puguin menjar els rics; és defensar els enemics tradicionals dels pagesos.

S'ha de propugnar i fer que cada Sindicat creï la seva Caixa Local de Crèdit Agrícola a fi que el diner del camp serveixi per al camp i els cabals dels camperols es mobilitzin en llur propi benefici, ja que, atresorats, no fan més que disminuir de valor i perjudicar l'economia del país.

Referent al Decret d'Adjudicació de terres, tots els rabassaires sense excepció han de presentar instància a la Junta Municipal Agrària corresponent per tal que se'ls adjudiqui la terra que els fa falta, cas de tenir-ne poca, o per declarar-la als efectes d'estadística i que els sigui adjudicada la terra que ja treballen, i així els quedi encara més legalitzat el seu usufruct.

Les Seccions de la Unió de Rabassaires han de fer i d'exigir que els Ajuntaments exposin al tauler d'anuncis l'Ordre del l'er. de febrer i se li doni la màxima difusió per mitjà de pregó, anuncis, premsa, etc. Han de fer i exigir que les Juntes Municipals Agràries rutllin, es reunixin i actuïn intensament, i si alguna Junta Municipal Agrària funciona irregularment o amb passivitat, que es recorri directament al Consell d'Agricultura.

El Comitè Central també es va ocupar de les sancions que s'han d'aplicar als desertors i a llurs familiars, així com de l'ajut que cal prestar als conreadors que tenen fills o germans al front, a fi que no quedi un pam de terra sense produir.

A més d'altres problemes de política general, el Comitè Central va preocupar-se del robatori escandalós de què són objecte els conreadors, amb greus danys per a llurs camps.

A la Unió de Rabassaires, com a organització altament conscient i responsable que és, no li interessa una actuació demagògica a base de sols donar drets als camperols, sense tenir en compte les obligacions. Per això els diu que no paguin arrendaments, però que no deixin de pagar la contribució. No vol que s'oprimin de la guerra, per la qual tots els sacrificis són pocs; però, en canvi, els ha creat un instrument — la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya — que, un cop guanyada la guerra, serà la garantia de llur emancipació econòmica i que els productes agrícoles seran revaloritzats i no estaran a mercè dels comerciants sense escrúpols ni estranyes, com abans del 19 de juliol. Vol que els camps no siguin saquejats ni robats, però també exigeix que els pagesos no amaguin llurs productes i no robin demanant preus exorbitants. Defensa que cada conreador tingui terra a bastament per a subvenir les seves necessitats familiars, però també propugna que els conreadors ingressin els estalvis a les Caixes de Crèdit Agrícoles en llur propi benefici i el de l'agricultura. Lluita perquè la terra i els seus fruits siguin definitivament per a qui la treballa, però per això exigeix que els camperols s'incorporin a l'Exèrcit Popular i els camperols de la reraguarda conreïn la terra dels combatents.

Finalment, el Comitè Central va tractar de la celebració del II Congrés de la Unió de Rabassaires i la manera de solventar les dificultats de desplaçament, que avui representen un gran obstacle. El que dona més importància al Ple de referència és que no es tracta pas d'una reunió especial o extraordinària, sinó que és el Ple ordinari que, d'ara endavant, celebrarà cada primer dijous de mes el nou Comitè Central de la nostra sindical que està organitzada determinant que els llocs de direcció i responsabilitat sols poden ésser ocupats per conreadors afectes a la nostra organització des d'any, i tenint en compte la divisió comarcal vigent a Catalunya i no com altres organitzacions que encara porten el llast de les "quatre províncies".

Aquesta freqüent reunió de representants de les nostres comarques donarà una àmplia visió de totes les qüestions i, per tant, una gran responsabilitat i efectivitat al nou organisme directiu de la Unió de Rabassaires, al mateix temps que l'haver-hi un Consell Executiu, el qual ha de donar compte i respondre de la seva gestió davant els Plens del Comitè Central, li dona una gran agilitat i decisió.

Els conreadors poden sindicar-se a la Central que més els plagui

El conseller de Treball, Rafael Vidiella, va rebre al seu despatx oficial els periodistes que hi fan informació, als quals féu les manifestacions següents:

"He rebut la visita d'una comissió de treballadors del Mercat Central de Fruïtes i Verdurs del Born, els quals han posat al meu coneixement un fet veritablement lamentable. M'han manifestat que alguns d'ells han estat acomiadats pel motiu de posseir un determinat carnet sindical i que alguns d'altres han estat amenaçats de no obrar aquesta setmana si no van proveïts d'un carnet de la C. N. T.

Em costa de creure — continuà dient el conseller de Treball — que encara avui puguin produir-se fets reprovincials com aquests, ja que aquesta mena de procediments ni els burgesos no els utilitzaven.

Aquests procediments intolerables, que ja no usa més que comptats burgesos recalcitrants, haurien d'ésser desterrats del tot en aquests moments de compactació obrera, que, per damunt de tota classe d'interessos, i n d'anteposar el sentit de la més estreta unitat de les centrals sindicals, per a vèncer així més ràpidament la invasió del feixisme internacional.

La Conselleria de Treball no està disposada a tolerar coaccions d'aquesta mena i, en canvi, empararà tots aquells treballadors que siguin coaccionats en llurs drets de sindicació."

Per la nostra banda hem de recordar que al camp català, a més de la C. N. T. i U. G. T., hi ha la Unió de Rabassaires, que és una Central Sindical degudament reconeguda i legalitzada, amb els mateixos drets que puguin tenir les Seccions agràries de la C. N. T. i U. G. T. Cada dia són menys els casos, però encara queda algun "incontrolat", escapat de qui sap quina ciutat, que en les feines del camp vol imposar privilegis i preferències als carnets de la U. G. T. i C. N. T., encara que siguin de Oficis Varios, en perjudici del carnet de la U. R. C. En les feines agrícoles, siguin les que siguin, i en tota classe de règim de treball, el carnet de la Unió de Rabassaires val indiscutiblement tant com puguin valer el de les altres Sindicals.

Membres del Comitè Central de la U. R. C

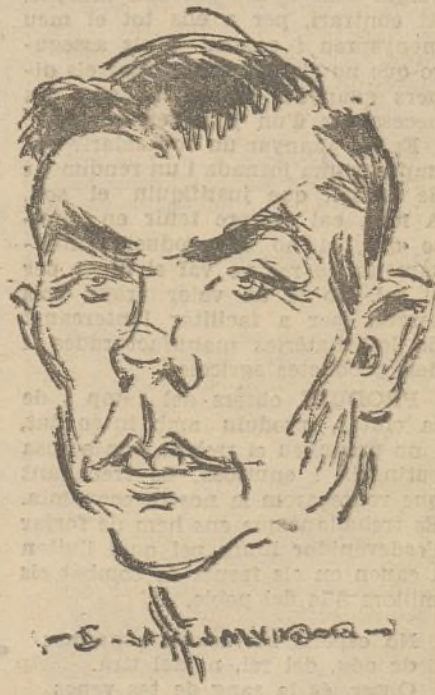
JAUME GRAU
de Pins dels Vallès
Vallès Occidental

JOSEP TURON I MIR
de Farners de la Selva
La Selva

CELESTI BOADA I SALVADOR
de Gramenet de Besòs
Barcelonès

MIQUEL GIL I MEMBRADO
d'Orta de Terra Alta
Terra Alta

Aniversari de l'assassinat de Jaume Brucet

Són els mateixos

Havíem d'escriure unes ratlles per a recordar als nostres lectors els aniversaris de la mort del company Jaume Brucet i la del capdavanter obrerista Salvador Seguí, quan ens vingué la trista nova que el company Ermini Boronat havia estat atemptat i es trobava greument ferit d'una bala al cap, i després ens assabentàvem que havia estat mort el president de la Unió de Rabassaires de Riells del Montseny.

El dia 10 del corrent va fer quinze anys que va caure assassinat Salvador Seguí. El dia 20 de març fa un any que va ésser assassinat el nostre company Jaume Brucet i Gelma, president de la Unió de Rabassaires de Maçanet de la Selva. El dia 7 del corrent va ésser atemptat el company Ermini Boronat de la Unió de Rabassaires de El Prat de Llobregat i més tard el president de Riells.

Els quatre fets tenen una estreta relació, no sols per coincidir en el mes de març. Els autors d'aquests fets criminals són els mateixos. Pistolers a sou dels Anido i els Arlegui, assassins al servei de la gran burgesia, criminals contra la classe obrera i camperola, botxins a les ordres del feixisme.

Es igual que avui portin un carnet a la butxaca i vulguin fer veure que defensen alguna idea avançada. En el fons tothom sap que són els mateixos. Fins i tot els procediments són idèntics.

Salvador Seguí caigué assassinat traïdorament quan un capvespre passejava tranquil·lament. Jaume Brucet fou vilment assassinat quan retornava a casa seva a dos quarts de nou del vespre. El company Ermini Boronat igualment ha estat atemptat covardament per l'espatala així com el company Riells del Montseny.

Els quatre representen el mateix objectiu que es proposen els assassins. Tenen bon nas de bulldog. Saben triar els lluitadors més abnegats, més ardits, més intel·ligents, més honorats, més elarividents, i els que tenen un millor temperament d'organitzador.

Els quatre han estat atemptats més o menys a la mateixa edat. Joves, en plena virilitat i maduresa de capacitat.

No és necessari que fem ací l'apoteogia de Salvador Seguí, el "Noi del Sucre", el qual era un obstacle per la gran burgesia catalana i les supervivències semifeudals de la burgesia agrària espanyola que van desembocar en la Dictadura de Primo de Rivera. El proletariat català l'any 1923 no hauria anat tant a la deriva amb Salvador Seguí al davant, amb el prestigi, la influència i la joventut que l'acompanyaven.

Jaume Brucet i Gelma era un treballador agrícola infatigable que s'havia preocupat durant tota la seva vida del seu millorament cultural i d'orientar els seus companys de classe vers llur emancipació total. Parlava amb energia, seny i convicció. No retrocedia ni davant el perill, ni pel dir de la gent, ni pels contratemps, ni per l'amenaça de les pistoles.

Ja es va distingir en les eleccions del 12 d'abril del 31 per a fer triomfar la República i en totes les ocasions següents que es tractava de defensar la causa popular. El 6 d'octubre i el 16 de febrer. Malgrat ésser un ferm militant del Partit Socialista Unificat, del qual era secretari general de la localitat, va saber copsar de bon principi que la Unió de Rabassaires era la Sindical per excel·lència dels conreadors i va ésser ell qui va fundar la Unió de Rabassaires de Maçanet de la Selva. En sentit comarcal va començar a actuar l'any 1933 a partir de la fundació del Sindicat Agrari de la Comar-

Tots units

Salut!, brau milicià que batalles,
tu obrer que treballes,
i a tu camperol.
Que entre tots guanyarem eixa guerra,
lliurant nostra terra
d'allò que no vol.

Salut!, noia gentil i formosa,
tu mare amorosa,
i a tu esposa amant.
Treballem per fer perdre el feixisme,
que és el despotisme
més vil i infamant.

Jorns brillants de progrés se'ns espera,
mes, ah!, la passera,
que és de mal passar!
Car primer cal guanyar la batalla
contra eixa canalla
que ens vol subjugar.

Tu que sents l'ideal anarquista,
jo que sóc marxista
i els republicans.

Hem d'unir-nos en un formal pacte,
i en bloc ben compacte
formar com germans.

I si convé jugar-nos la vida,
tots junts de seguida
sense fer el babau.
Perquè si se'ns girava la truita...
val més morir en lluita
que no viure esclau.

I units tots, matarem el feixisme,
que amb tant de cinisme
ens ha provocat.

Doncs, avant, que és la lluita darrera,
i el poble ho espera
tot d'eixa unió.

I després cantarem la victòria
en dies de glòria
i revolució.

JAUME BRUCET I GELMA
Maçanet de la Selva, novembre del 1936.

JAUME BRUCET I GELMA

el malaguanyat company de Maçanet de la Selva,
que va ésser vilment assassinat la nit del 20 de març
del 1937

ca de la Selva, i amb motiu de crear-se els Sindicats Agrícoles Cooperatius va ésser elegit membre de la Federació de La Selva.

Un company com aquest era, naturalment, un obstacle per als "incontrolats" que en aquella època espolaven i atropellaven els pagesos, als quals es volia subjugar en nom d'un fals revolucionarisme.

I fou assassinat, deixant el malaurat company: pares, dona i dues filletes.

Ermini Boronat és un altre excellent company, membre destacat de la Junta de la Unió de Rabassaires i del Sindicat Agrícola de El Prat de Llobregat.

Els companys del Prat han hagut de patir molt les exigències de gent sobrevinguda que vol imposar per la força el cacicac infecte dels metecs. Gràcies a la fermesa i energia del company Boronat i altres companys, els conreadors del Prat han pogut aixecar el cap. De la mateixa manera que es va fer desaparèixer Francesc Layret, Salvador Seguí, Jaume Brucet i tants d'altres, ara s'ha intentat fer-ho amb el company Ermini Boronat.

El president de la Unió de Rabassaires de Riells del Montseny, per les seves qualitats i els seus mèrits innegables, ocupava l'Alcaldia de l'esmentat poble. Home recte i republicà fervorós, era un destorb per als feixistes més o menys encoberts que volen emboscar-se i burlar les lleis del Govern. Mentre treballava recollint llenya, va ésser assassinat per l'espatala per algun feixista. Com el company Brucet, era molt estimat per tota la comarca de La Selva, que perd un altre company rabassaire exemplar.

Els assassins són els de sempre. Els enemics dels treballadors autèntics, conscients, constructius, i que per tant són incompatibles amb els éssers repugnants i abjectes, criminals i covards, paràsits i agents del feixisme, capaços de matar un treballador per quatre diners.

I en aquests aniversaris dels assassinats de Salvador Seguí i Jaume Brucet, demanem justícia ràpida i

seca per als autors dels atemptats contra el company Ermini Boronat i l'alcalde de Riells, perquè aquests crims no quedin impunes com ho van quedar els altres dos.

El Govern té decretada la llibertat d'associació i que tot conreador pot treballar la terra en el règim que prefereix. El Govern té unes lleis i unes lleves mobilitzades que cal fer complir. I cal garantir als conreadors que no seran objecte de cap coacció ni violència si s'acullen a les disposicions vigents i les fan respectar. Per això cal acabar amb les reminiscències dels valents de cantonada, els gangsters de la revolució i tota la púrria que, en aquests moments greus en què cal l'esforç i la unitat de tots, encara intenta fer criminalment de les seves entre els treballadors.

Amb motiu de la mort del president de la Unió de Rabassaires de Maçanet de la Selva, Jaume Brucet, el company Josep Turon, avui membre del Comitè Central de la Unió de Rabassaires per la comarca de la Selva, va escriure al periòdic "La Veu del Poble" un valent article que acabava així:

"A l'amic Brucet, el meu company predilecte dintre la Unió de Rabassaires, li prengueren la vida traïdorament i a les fosques. Era valent i els seus assassins no s'atreviren pas a enfrontar-s'hi cara a cara en ple dia, malgrat saber que anava desarmat, ja que, noble com era, no creia tenir enemics i no anava preparat, a pesar de les vegades que havia estat amenaçat.

En Jaume Brucet és el segon president del Sindicat de Rabassaires que cau a la nostra comarca; fou ell precisament qui va acomiadar el dol del primer: el company Soliva, a Riudarenes.

Sabem que es treballa activament per diferents sectors per saber qui ha estat l'autor i qui l'inductor de la mort d'En Brucet, però temo que, com la del primer, la justícia hi sigui impotent. Són "INCONTRO-LATS". Així, entre cometes i amb

majúscules, tal com ho escriuen en els diaris quan voien anomenar quelcom que no pot dir-se.

Han calgut dos presidents rabassaires; si no s'escarmenta els traïdors, en cauran d'altres. Abundem massa les amenaces públiques que es farà obeir els pagesos, encara que se n'hagi de matar la meitat. ¿Es que comença a posar-se en pràctica aquesta amenaça?

Pagesos, ¿permetreu que us matin com a conills?

¿Permetreu que us imposin pel terror una idea que no sentiu?

¿No us sentiu dignes descendents dels segadors de l'himne català, i dels invictes defensors de Girona?

La vida d'un dels nostres avis va cobrar-se sempre amb la de deu enemics. Valem nosaltres menys que ells?

Donem temps i esperem que els organismes legals facin justícia; però si cau el tercer rabassaire, i encara queden impunits els dos crims primers, jo dono la consigna que no deixem refredar el cos del tercer company sense haver-lo venjat almenys amb tres vides d'incontrolats, d'aquests fills de mala mare que tots coneixem de sobres, tant si s'emparen en un partit polític com en una sindical, tan si estan en l'aparell governamental com en l'oposició. Són els deixebles de les hosts de Martínez Anido, que al front porten la marca de llur nissaga.

Pagesos i pageses de la comarca de la Selva: que la mort d'En Jaume Brucet i Gelma coincideixi amb la nostra promesa de JA N'HI HA PROU!

Que a una nova provocació es respongui amb un toc de sometent, i demostrarem amb orgull que som pagesos catalans i, quan convé, sabem el que és fer una bona bugada.

Reposa en pau, amic Brucet. La teva sang no haurà estat vessada endebades.

JOSEP TURON I MIR
(President de la Unió de Rabassaires de Farners de la Selva)

CULTURA AGRICOLA

Utilització de la Soia

La soia pot conrear-se com a planta farratgera o com a productora de gra.

El farratge de la soia és molt ric en matèries nitrogenades i anàleg al de l'alfals; barrejat amb el moresc o el sorgo millora el que produeixen aquestes plantes, pobre en les dites matèries nitrogenades, equilibra la riquesa de la ració que reben els animals i s'obté així un aprofitament més gran de l'aliment subministrat.

El gra de soia es caracteritza per tenir del 15 al 20 per 100 d'oli, la meitat més, aproximadament, de matèries nitrogenades que els grans de les nostres lleguminoses i escassa quantitat de matèries amilacies.

A tots els animals domèstics se'ls pot donar gra de soia com a aliment. És preferible, però, extreure'n abans l'oli que conté.

A Xina, l'oli de la soia s'empra com a oli comestible; però a Europa s'empra únicament en usos industrials: per a fabricar sabó, linoleum, pintures, vernissos, tintes d'impremta, glicerina, substitutius del cautxú, etc., etc.

Les coques que resten després d'extreure'n l'oli, són utilitzades generalment en l'alimentació del bestiar, com a complement d'aliments pobres en proteïna, de la qual ells contenen el 44 per 100, o sigui el doble aproximadament de la que contenen les nostres lleguminoses.

La necessitat que tenen els països centroeuropeus de disposar de pinsos molt rics en proteïna, com ho són les coques o els residus que resten després d'extreure l'oli de la soia, per a complementar els farratges abundants, però pobres en proteïna, que ells produeixen, així com el d'importar greixos, que a penes produeixen aquests països, explica perfectament que la importació de la soia hi hagi adquirit tan enorme importància en molts pocs anys.

A Espanya s'importen coques de soia per a aliment, especialment de les gallines criades als galliners industrials, sense que en puguem fixar la quantia de la importació, perquè llurs xifres van englobades a les estadístiques amb les d'altres coques.

A Espanya el conreu de la soia arribarà a tenir importància, no ja com a productora d'oli i pinsos concentrats, sinó perquè és una planta que es produeix molt bé en terra de secà; perquè el seu conreu, per haver de fer-se en línies molt separades, permet de binar els carrers del sembrat tot netejant el terreny de males herbes i deixar-lo molt ben preparat per a les sembrades següents; perquè no és atacada per l'Orobancha viscosa, que a Andalusia destrueix les faves, el conreu de les quals substituirà i, finalment, perquè els seus grans utilitzats en l'alimentació humana milloraran la de les grans masses camperoles, que hi trobaran un aliment molt superior al que els proporcionen les lleguminoses fins ara conreades (cigrans, guixes, mongetes, etc.).

A Xina, Manxúria, Corea i Japó fa cents, per no dir milers d'anys, que la soia és part essencial de l'alimentació humana. La gran quantitat de proteïna que conté ha fet que s'usi àmpliament en substitució de la carn. Quant a això, és de notar: que segons Boys Josse, "la soia és la sola lleguminosa fins ara coneguda que pot ésser anomenada real-

ment substitutiva de la carn, ja que les seves proteïnes són més semblants a les de la carn que les de qualsevol altre vegetal. Als grans de totes les altres lleguminoses se'ls pot considerar com a estalviadors de carn en l'alimentació humana; però no com a substitutius seus. Amb soia, com a aliment ric en proteïna, i arròs en matèries que continguin midó, a Xina i països limítrofs ha estat fàcil d'obtenir i preparar una alimentació a molt bon preu i quasi exclusivament vegetal". El professor Hervath, de l'Institut Rockefeller, de Pequín, creu que un quilo de soia equival a dos quilos de carn grassa i a mig quilo de pa. Amb raó diuen els xinesos que la soia és la carn sense os, i nosaltres podríem ben dir, en una frase anàloga, que la soia és l'om de porc granulat.

Pot assegurar-se que la producció industrial japonesa a preus irrisoris (una bicicleta nova, magnífica, posada a Europa, valia 25 pessetes), que ha plantejat un problema greu a les indústries europees i potser, en temps no llunyà, a la civilització europea, o almenys, al predomini de la raça blanca al món, es basa, entre altres coses, en el fet de disposar d'una mà d'obra baratíssima, i això pot ésser així perquè l'alimentació bàsica de les poblacions de l'Extrem Orient està constituïda per la soia, producte vegetal d'obtenció directa i baratíssim i, en canvi, els obrers industrials europeus i americans basen llur alimentació en la carn, producte de la transformació dels vegetals i enormement més cara que la soia.

A Xina i als altres països de l'Extrem Orient es prepara la soia en forma de pastes més o menys toves, arranjades amb soia sola unes vegades i altres barrejades amb arròs i fins amb ordi, que després de la cocció són sotmeses a fermentacions que duren d'un dia a alguns mesos i s'obtenen productes molt assimilables, que podrien de certa manera comparar, les de fermentació llarga almenys, als formatges de Roquefort i Cabrales, i que poden prendre's en més gran quantitat. També s'hi preparen salses, de les quals la denominada: "Soiú" sembla que té força accep-

tació pels paladars europeus, i s'utilitza en forma anàloga a l'extracte de carn, o com una de les moltes salses preparades industrialment i a les quals tan aficionats són els anglosaxons per a amanir els aliments en la mateixa taula.

Entre nosaltres segurament que la soia serà més usada en l'alimentació en una forma anàloga a les mongetes; però, per a això, caldrà utilitzar solament les que, com l'Easycok i l'Harbinsoy, són de color clar i sense cap taca, ja que les de color fosc, així com les que tenen alguna taca obscura, tenen un sabor molt fort i, a més, es couen malament. En tot cas, cal posar-les en remull deu o dotze hores, amb o sense sal o bicarbonat de sosa. S'han de coure en un recipient gran i a mig omplir i, millor, en un bullidor de llet, perquè no s'escapin. En adobar-les no cal a penes usar oli, si no és per a fregir una mica de ceba i deixatar el pebre per a aquells a qui agradi. També se les pot adobar en servir-les, o una mica abans, amb salsa de tomàquet.

En comptes de coure-les soles, se'ls pot afegir pastanaga, o alguna altra verdura o, millor una mica de diverses verdures, que és de la manera que queden més bé.

Amb la soia cuïta, picada ben fina i barrejada en un amassament amb una mica de ceba, també picada, es poden fer croquetes que, banyades en ou debatut i passades per molles de pa, es fregeixen amb oli molt calent i es serveixen tot seguit. En lloc de ceba es pot usar formatge ratllat.

Una coca de soia molt agradable es prepara amb mig litre de soia cuïta i picada, ous debatuts, una mica de molla de pa, una cullerada de ceba picada molt fina i dues cullerades de salsa de tomàquet. Es barreja tot i se li dona forma de coca o fogassa, i es té una hora al forn.

Al mercat es troba ja farina de soia, amb la qual es poden preparar ràpidament purés o sopes.

Amb aquesta farina barrejada, en un 20 ó 30 per 100, amb farina de blat, es prepara tota mena de bescuitades, que agafen una sabor excel·lent. Molts dels productes estrangers tan difosos entre

nosaltres aquests darrers anys, com galetes per al te i altres, es fabriquen amb barreges de farina de blat i soia.

Els malalts de diabetis, que necessiten una alimentació pobre en midó i fècules, trobaran en la soia la base de llur alimentació, sobretot els qui no disposen de grans mitjans de fortuna.

Es igualment recomanable l'alimentació a base de soia per als qui pateixen d'artrisme per intoxicació úrica, a causa d'una alimentació excessivament rica en carn, perquè així com les albúmines d'aquesta deixen en transformar-se en el nostre organisme un residu de bases xàntiques, de nucli úric, que és tòxic per a l'organisme, les albúmines de la soia no deixen, en canvi, aquesta residus nocius.

Els debilitats per malalties o excessos, tant de treball com d'altra mena, que necessiten remineralitzar llur organisme i enriquir-lo en àcid fòsforic, tenen en l'alimentació amb soia el mitjà més segur i econòmic de fer-ho, perquè la soia conté doble quantitat de sals i d'àcid fòsforic que el més ric en aquests elements dels aliments fins ara utilitzats per la raça blanca.

La soia també es pot utilitzar com els cacauets torrats. Es posa en remull amb aigua salada unes deu o dotze hores. Amb la mateixa aigua se la posa al foc durant mitja hora, fins que està a punt de bullir. A continuació s'hi tira l'aigua i es torra la soia fins que pren color lleugerament burell fosc.

La soia torrada en sec fins a prendre un color burell fosc molt intens, se la utilitza com a substitutiu del cafè; però per a prendre sol, ja que no es pot barrejar amb llet, perquè llavors esdevé una barreja im potable.

La soia en gra, després de molta cuita amb cinc vegades el seu pes d'aigua durant deu minuts, produeix un líquid d'aspecte lletós que, barrejat amb el suc resultant de la pressió, no solament té l'aspecte de la llet de vaca, sinó també una composició anàloga. Els xinesos l'utilitzen fins i tot per a prendre amb biberon, igual que nosaltres la llet dels animals, que ells en canvi no usen. Entre nosaltres, aquest líquid s'utilitzarà segurament només per a substituir la llet en els casos que aquesta s'emprí en la cuina o en la pastisseria.

A Xina, amb soia es prepara una quallada que és base de mil productes culinàris: des de formatge fresc i fermentat de tots els tipus imaginables, fins al que podriem anomenar formatge sec fumat, i que diuen que s'assembla al pernil d'una manera veritablement extraordinària.

La quallada de soia, o millor dit, la caseïna de soia, s'utilitza per a substituir la cola animal en la preparació de substàncies adhesives, per a la preparació de pintures a l'aigua o pintures al tremp, i per a elaborar productes substitutius de l'ambre i nombrosos objectes d'aspecte atractiu, com punys de bastó, d'ombrells i paraigües, bibelots, etc., que, en general, es coneixen amb el nom de productes de "soialeta" o pedra de soia.

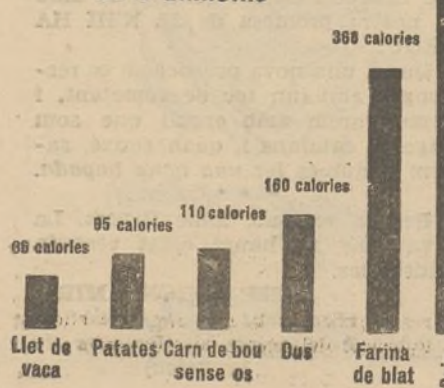
Feu tot el que puguem per difondre el conreu de la soia i la utilització dels seus productes; acostumeu-vos a utilitzar-la com a base de la vostra alimentació i devindreu forts i ben alimentats amb pocs diners, tot contribuint amb la vostra actuació a l'establiment d'un nou i ric conreu als camps de la Pàtria.

UTILITZACIÓ DE LA LLAVOR DE SOIA (Butlletí n.º 1617 del Ministeri d'Agricultura dels Estats Units)

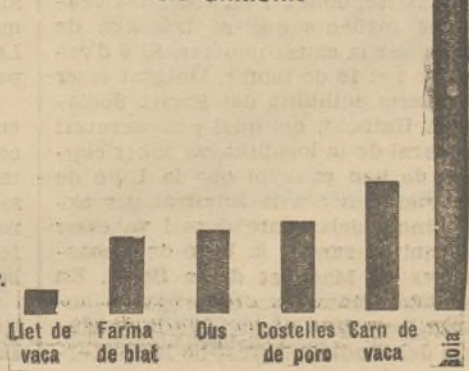
La següent taula mostra l'ús que es pot fer de la soia

La planta en verd	Adob verd. Farratge Past.	Fenc. Ensijada. Adob sideral.
Pólpa o carn	Aliment per al bestiar. Adobs. Aliment humà. Cola (d'enganyar). Caseïna vegetal. Pintures a l'aigua. Substitutiu del cel·lulós.	Per a desdijunar-se. Per a diabètics. Farina. Per a nens. Macarrons. Galetes. Llet de soia. Salsa de soia. Faves en pols.
Glicerina.	Aliments. Vernís. Per a impermeables. Linoleum. Pintures.	Substitutiu de la mantega. Substitutiu de la cansalada. Olls comestibles. Oli per a amanir.
Oli	Pasta per a sabó. Cel·lulós. Substitutiu del cautxú. Tinta per a imprimir. Enllumenat. Material elèctric. Lubrificants. Espelmes. Lecitina.	Sabó dur. Sabó moll.
Grans verds	Verdura verda. En conserva. Ensalada.	
Grans secs	Aliment per al bestiar. Salsa de soia. "Faves" cuites o rostides. Sopes. Substitut del cafè. Llet vegetal. Per a desdijunar-se.	Ovelles. Porcs. Bovi. Aviram. Mató. Llet condensada. Llet fresca. Caseïna de soia. Dolços. Llet en pols.

Rendiments en calories dels aliments

Riquesa en proteïnes dels aliments

La no intervenció

Hi ha coses a les quals s'ha mirat de donar el nom que menys els corresponen, segurament per tal que la tremenda tragèdia que enclouen no mati del tot la ironia i el grotesc.

Amb la frase de "la pacificació de los espíritus" van ésser portats a la guerra més cruenta que registra la història. Amb el crit de "Arriba España" van destruïnt Espanya i repartint-la a Alemanya i Itàlia. De les divisions regulars alemanyes i italianes d'Espanya en diuen voluntaris. Tot el que fa un temps succeïx a Europa respon a una política anomenada res menys que de no intervenció.

El fer prop de dos anys que els exèrcits d'Alemanya i Itàlia només fan que envair Espanya i emportar-se la nostra riquesa minera i agrícola. El bombardeig oficial d'Almeria per l'esquadra alemanya. La força motoritzada i les divisions alemanyes que han ocupat Austria. Els avions alemanys que han volat impudicament sobre Viena i per territori de Txecoslovàquia. L'aviació alemanya i les divisions italianes, comandades per generals i oficialitat d'aquelles dues nacions, que operen en gran quantitat per Aragó. De tots aquests fets que tothom sap en diuen la no intervenció.

Perquè tot això és no intervenció, està privat de proporcionar i vendre armament al Govern legítim de la República. Perquè hi ha no intervenció els torpediners britànics que van salvar uns dos-cents supervivents del "Baleares", en la seva majoria alemanys i italians, van transportar a territori facciós aquests "guardadors de la no intervenció", perquè poguessin continuar no intervenint.

En canvi quan s'evacuava el Nord, la Marina anglesa respectava escrupolosament el no passar les aigües jurisdiccionals. Llavors no es tractava de salvar estrangers, sinó de salvar nens i dones que fugien perseguits pel foc dels invasors.

Davant els darrers fets esdevinguts a Austria i a Espanya no creiem que se'ls acudeixi tornar a convocar el Comitè de no intervenció perquè acordi tornar-se a reunir, i esperem que sabran acabar aquesta farsa.

Paraules i fets

Diuen que les bones paraules fan menjar els malalts. Però es veu que no valen per a fer deixar de menjar els que tenen tanta gana que volen empassar-se el món sencer com si fos un formatge de bola.

Així mentre es van reunint els Comitès més endimenjats i es tenen les converses diplomàtiques més ensucrades, els de la colla de la gana van tirant al dret amb llur voracitat, encantats de la política de no intervenció, del fet consumat de prima a l'agressor.

Mentre les grans democràcies els sermonegen paternalment, els volen fer entrar en raó i, tot el més, els trameten alguna protesta enèrgica i respectuosa, ells van fent via i van apoderant-se d'Abissínia, Xina, Àustria, Espanya... Mentre estan conversant amb els diplomàtics alemanys, Alemanya ocupa Àustria i el cel aragonès. Mentre negocien amb Itàlia, i van parlant de la retirada dels "voluntaris", els italians operen amb grans masses per terres d'Aragó. Mentre les democràcies envien paraules, escrits, protestes i paperassa, Alemanya i Itàlia envien avions, canons, tancs i divisions motoritzades, i assassinen els infants, dones i les poblacions civils.

Quan es decidiran a deixar-se de bones maneres i paraules meloses per tapar la boca desmesuradament golafre d'aquests draga-nacions i sabran emprar els fets contundents.

Daniel Jufresa, cap dels Serveis de Cooperació Agrícola, ha publicat a "Treball", sota el títol "Tots els començaments són difícils", un interessant article que reproduïm a continuació:

"Una petita part de la pagesia catalana es resisteix a lliurar els fruits de la terra als Sindicats Agrícoles i prefeix vendre'ls pel seu compte.

Aquests camperols, atíats pels enemics dels Sindicats Agrícoles — que són també enemics dels treballadors —, malparlen, en general, de la sindicació agrícola, però no és difícil trobar la veritable causa de llur actitud.

La nostra guerra, com totes les guerres, en dificultat la vinguda dels articles estrangers i dels productes de l'Espanya que està sota els focs i en dificultat els transports, adhuc dintre Catalunya, ha provocat una escassetat de queviures i, per tant, una puja de preus; però aquesta puja, que seria raonable si fos la que les taxes ja admeten, és agreujada per una sèrie de persones, comerciants antics o nous, que es posen a comprar i vendre i promouen preus fabulosos. I és en aquest moment quan el Sindicat reclama les collites i les paga a preus de taxa.

Aleshores alguns camperols, que havien lliurat resignadament durant molts anys, el quart i el terç de les collites a l'amo de les terres, sense atrevir-se a protestar i que havien venut llur part per preus de fam als negociants, es rebel·len contra el Sindicat i la seva Junta directiva i diuen mil penjaments de tots plegats; perquè, en general, els que ara protesten són els que sempre havien callat i a tot s'havien ajupit quan els que els explotaven eren els amos o els negociants als quals consideraven com de castes superiors.

Però, ara que llurs companys de treball, aquells que ells ja consideren com a iguals, els volen imposar una disciplina, i no pas a profit propi, sinó de tots els ciutadans, ara creuen que han de mostrar-se rebels i decidits.

Trista condició la del que obeeix quan el menyspreu i es revolta quan el respecten! Però, aquesta fou l'educació que els donaren, i no canvia un home tan fàcilment.

Tornem al nostre tema; el Sindicat paga la festa, però, en realitat, el que no volen aquests descontents són els preus de taxa.

Sense els preus de taxa, els queviures passarien a mans dels que (perquè ja els tenien abans o perquè els han guanyat ara) disposen de més diners per a comprar-los; i la situació dels menys afortunats seria cada vegada més angixosa.

Contra això en temps d'escassetat com són els de guerra, només hi ha un remei: taxar els preus i racionar els queviures perquè el que tingui més diners no prengui el menjar dels altres.

Diuen els descontents: nosaltres vendríem a preus de taxa, però si hem de comprar ens fan pagar el que volen. Entenem-los: si compren al Sindicat o a la Cooperativa aquests venen a preu de taxa i tots aleshores hi volen ésser. Però, i les coses que no són al Sindicat o a la Cooperativa?

Hi ha les coses que la guerra priva que vinguin; d'això la gent ja se'n fa càrrec. Hi ha les coses que no són propietat del Sindicat com els queviures allà on no hi ha Cooperativa, els vestits, els serveis com transports, etc. Hi ha els gèneres que els Sindicats haurien de tenir, però que els manquen perquè llur funcionament és encara deficient.

Però ací s'imposa una reflexió. Si el 19 de juliol del 1936, un cop vençuda la rebel·lió feixista hagués estat possible paralitzar tota la vida econòmica de Catalunya i durant mig any s'haguessin estudiat i dictat totes les lleis noves, i preparat totes les coses per a treballar d'acord amb aquestes lleis i aleshores haguéssim començat tots a la una a aplicar la sindicació agrícola, i els preus de taxa, i la redistribució de les terres, i el decret de Collectivitats, etc., podem imaginar-nos que tot hauria anat com una seda i que hauríem canviat els fonaments de la nostra economia amb la facilitat amb què hom es canvia el vestit.

Però, naturalment, això no és possible, ble, i de la mateixa manera que per canviar un pont d'una línia fèrria sense parar el trànsit dels trens, durant

un llarg temps, s'hi posen puntals, es canvien les peces, ara una, ara l'altra, i el pont és la meitat vell, la meitat nou, en mirar-lo més aviat fa més fàstic que goig i els trens quan hi passen han d'anar més a poc a poc que mai, però per això els enginyers no es desanimen, no ho engeguen tot a rodar ni tornen a deixar el pont antic, sinó que van seguint la seva feina, i ve un dia que el pont està llest, de l'antic no en queda res, els trens hi passen rabents i confiats i els passatgers, maquinistes, enginyers i els obrers que hi treballaven estan contents de l'obra feta i no els sap cap greu el temps i els esforços que hi posaren; de la mateixa manera posar en marxa la nova economia requereix un temps de traspàs.

Els gèneres que no són als Sindicats a poc a poc hi aniran.

El preu dels queviures, dels vestits i dels serveis s'aniran posant a to, vigilats i controlats pel Govern.

Els camperols organitzaran llurs Cooperatives de consum com ja ho van fent.

I els que vivien a costa de llur ignorància i bona fe, per més que facin i cridin i vulguin ficar-se entre ells per no deixar-los fer res i després riure's del fracàs que ells mateixos haurien promogut, seran cada dia més arrecorats fins que per força hauran de cercar-se un altre mitjà de vida, que això és el que temen.

Però cal que cadascú compleixi amb els seus deures; no hem de voler que comencin els altres; hem de començar nosaltres i fer-los seguir i, en últim terme, per a fer complir les lleis el Govern haurà de fer valer la seva autoritat.

Cal no descoratjar-se; hem d'estar a l'alçada dels moments que vivim, i mentre pugui aguantar-se en peu, cap home no té el dret de deixar el seu lloc; és molt còmode i sembla que dona, to dir: ja he lluitat prou, tampoc no m'en fan cas i no m'ho agrairan mai; per a ésser mal vist, m'en torno a casa. Però això és desertar: el que fa això no estarà demà orgullós de la seva conducta, sinó avergonyit, perquè veurà el triomf dels seus ideals i veurà que l'aconsegueixen els que no plegaren mai perquè se sentien emposos per aquell ideal i complien llurs deures sense esperar agraïments ni recompenses de ningú, puix que cercaven únicament l'aprovació de la seva pròpia consciència."

Referent a la monstruosa invasió d'Austria pel feixisme alemany, tolerada per les democràcies, cada dia, més claudicants, el diari "La Rambla" ha fet el comentari següent:

"Si, el que esdevé avui a Europa no és sinó això: el triomf del cinisme; el descordament més impudic de tots els egoïsmes, de totes les ambicions, fins diríem dels instints més baixos. La sinceritat, la noblesa, el respecte a la paraula donada, als pactes i promeses mutus, no compten per a res. No compten per a res el respecte a la llei, a les convencions internacionals. Els forts atropellen els més febles, sense que ningú no s'urti a defensar-los.

Etiòpia, Xina, Espanya, Àustria... heus ací les primeres víctimes de la golafreia descomunal dels feixistes, dels Estats que han elevat el cinisme en regla, dels Estats que, emparant-se en l'audàcia, en la pràctica constant dels fets consumats, volen fer-se amos del món, dels Estats que no vacillen per tal d'arribar a llurs fins, no solament a conculcar totes les lleis morals, sinó a sembrar el terror, la destrucció, la mort.

Ara el que no sabem és què resulta pitjor; què resulta més vil i més revoltant, si l'espectacle d'aquests Estats voraosos que capgiren tots els valors de la civilització, que es mofen de tot el que havia fet fins avui l'orgull de l'home, de tot el que l'havia elevat per damunt de les feres i bèsties verinoses de la jungla, o els que contemplen impàvids o somrients l'espectacle; els que podent-ho evitar no ho eviten; els que prefereixen pactar — i com si encara poguéssim parlar de pactes! — i sostenir converses amables, provar d'entendre's humilment amb els agressors. Entre el criminal que dona la cara i l'encobrider no ja temorenc, sinó interessat, gairebé ens sembla preferible el criminal.

La constitució de les Caixes Comarcals de Crèdit Agrícola

Troban-se ja en via de constitució les Caixes locals de Crèdit Agrícola — les quals, d'acord amb la definició que se'n fa en l'article primer del decret del Govern de la Generalitat, de data 5 d'octubre de l'any passat, són les seccions de crèdit de's Sindicats Agrícoles — cal preparar la constitució de les Caixes Comarcals, la funció de les quals ve definida en el títol segon de l'esmentat decret i regulada per l'ordre del 14 de febrer d'enguany (D. O. del dia 17), la qual ordre, en aprovar els Estatuts d'aquestes Caixes, ve a donar l'impuls definitiu a l'organització comarcals del crèdit agrícola, organització que, precisament pel seu caràcter comarcal, revesteix una importància primordial en l'economia del camp català, sobretot si es tenen en compte les característiques de la nostra geografia econòmica i agrària.

Tal com ve establert en l'article sisè del decret ja esmentat, "les Caixes Comarcals són agrupaments de Caixes locals de cada comarca, constituïts a base de l'organització pròpia de la Caixa local de la capitalitat. Les Caixes Comarcals podran comprendre les Caixes locals de més d'una comarca quan, a judici de la Caixa Central, ho aconsellesin les circumstàncies. Les Caixes Comarcals tenen per objecte facilitar les operacions de les Caixes locals de la respectiva circumscripció i servir de cambra de compensació interlocal. A més a més, faran les funcions d'agència de la Caixa Central de Crèdit Agrícola i podran fer les de sucursal seva quan els òrgans competents ho decideixin".

Atès, doncs, que les Caixes locals són les Seccions de Crèdit dels Sindicats Agrícoles, per a la constitució de les Caixes Comarcals cal que aquelles es posin d'acord per mitjà de la Federació de Sindicats Agrícoles de la comarca respectiva; i després, la Junta o Consell de cada Federació haurà de trametre al Servei de Cooperació Agrícola del Departament d'Agricultura, exemplar triplicat dels Estatuts de la Caixa Comarcal adaptats al model que fou aprovat per la citada ordre del 14 de febrer d'aquest any, i addicionant-hi els documents que en aquesta mateixa ordre s'esmentaven.

El Servei de Cooperació Agrícola del Departament d'Agricultura, pel que fa als Estatuts, i la Caixa Central de Crèdit Agrícola de la Generalitat en allò que es refereixi a constitució i normes administratives, facilitaran tota mena de dades i orientacions a les Caixes i a les Federacions promotores de les Caixes Comarcals de Crèdit Agrícola.

Les Caixes locals de Crèdit Agrícola de la comarca del Maresme

L'honorable conseller d'Agricultura, senyor Josep Calvet, va celebrar una llarga entrevista amb el director cap de la Caixa Central de Crèdit Agrícola, de la Generalitat de Catalunya, senyor Pere Mas i Perera, el qual l'informà àmpliament de la recent visita efectuada per ell a la Federació de Sindicats Agrícoles del Maresme, amb l'objecte d'estudiar la prompta incrementació de les Caixes Locals de Crèdit Agrícola a l'esmentada comarca, a base de les que actualment ja existeixen, i la consegüent constitució de la Caixa Comarcal. La Federació del Maresme ha destinat a la impulsió de les Caixes locals de la seva comarca més d'un milió sis-cents mil pessetes, per tal de contribuir així a la posta en marxa de l'organització del crèdit agrícola a Catalunya, establerta per decret del 5 d'octubre de l'any passat.

El conseller Calvet es mostrà molt complagut de les satisfactòries informacions rebudes del director cap de la Caixa Central de Crèdit Agrícola, així com de l'entusiasme revelat per la comarca del Maresme en una qüestió tan principal per als interessos del camp com és el crèdit, i, a més, disposà que el senyor Mas i Perera es posi en contacte amb les altres Federacions Comarcals de Sindicats Agrícoles de Catalunya, amb miras a procurar la més ràpida i eficient aplicació del decret de referència.

terra lliure

PORTANTVEU DE LA UNIO DE RABASSAIRES

Redacció i Administració: Passeig de la República, 27 - Telèfon 56285 - Barcelona

Un escrit del company Ardiaca

(1) A l'entorn de la forma com el problema de proveïments ha d'ésser tractat, s'han manifestat a Catalunya dos criteris, que són com un ressò de les dues concepcions clàssiques sobre la distribució de la riquesa: el liberal i l'intervencionista. Els sustentadors del primer pretenen que precisament en moments d'anormalitat com els actuals, en que l'oferta és molt inferior a la demanda, és la iniciativa privada, representada o interpretada per l'estament dels intermediaris, la que està en millors condicions per a aprofitar fins al màxim les possibilitats productives del país, estimulant les ofertes a base d'una política de preus elevats. És evident, però, que una política semblant ha de provocar l'aparició, entre la massa consumidora, de dues categories: la que gaudeix dels recursos suficients per absorbir el corrent de productes que provoca el comerç privat amb la seva política de preus elevats, i la desproveïda de recursos, per a la qual aquests preus inassolibles representen una manca tan absoluta com la manca real del producte.

Els sustentadors del segon criteri parteixen del principi que per damunt de tot cal assegurar a tota la massa consumidora un repartiment equitatiu dels recursos disponibles, en condicions assolibles que no estiguin influenciades pel lliure joc de la oferta i de la demanda i a tal efecte proposen de sotmetre el mecanisme de la distribució — especialment o exclusivament per aquells articles que constitueixen la base de l'alimentació popular — a un control estatal, a base de fixar un sistema únic de distribució, amb preus màxims per als productors i coeficients de racionament per als consumidors.

No cal dir que a pesar de totes les dificultats que presenta la posta en marxa de l'aparell de control per a una tasca de tal envergadura (el sistema de control de l'alimentació a la Gran Bretanya durant la guerra europea no començà a funcionar amb una relativa perfecció — segons pròpia declaració de les autoritats britàniques — fins al juliol de l'any 1918, això és, al cap de quatre anys d'haver començat la guerra i tres mesos abans d'acabar-la) aquest és, en definitiva, l'únic punt de partida per a solucionar satisfactoriament els problemes del proveïment alimentari que provoquen circumstàncies com les que està travessant el nostre país. Ara bé; l'èxit del control depèn de la forma com és aplicat, especialment en la part que afecta les relacions amb els productors.

Gairebé la totalitat dels productes que constitueixen la base de l'alimentació humana són d'origen agrícola; per tant, organismes de govern que han pres al seu càrrec la responsabilitat d'assegurar el proveïment de la població han d'encarregar-se, per obtenir o controlar la producció agrícola, amb una multitud de pe-

tites empreses, cada una de les quals està administrada per un sol individu, el qual, en la major part dels casos, es mou per reaccions purament instintives i és recelós de tota ingerència, i a més de contacte, per part dels organismes estatals. No és possible d'aplicar a la producció agrícola els mateixos procediments — diríem mecànics — que hom aplica fàcilment a la producció industrial; cal recórrer necessàriament a recursos de tipus psicològic que tinguin en compte no sols els interessos estrictelement materials del pagès, sinó que s'hi és recelós de tota ingerència, y a més satisfaci el seu afany d'autonomia i reconeguin llur dret a intervenir en la fixació de les condicions de lliurament de la seva producció.

Es ací on havia de fallar l'Alemanya nacional-socialista i és ací on pot reeixir Catalunya. Ha fallat el règim nazi perquè la seva condició de règim autoritari forçosament l'havia de conduir a adoptar, en les seves relacions amb els pagesos, mètodes coactius, d'aplicació unilateral, que havien de produir necessàriament els efectes que l'estudi d'Heinz Kehler revelen en forma prou clara. Als medis rurals, els mètodes coactius, si bé momentàniament poden donar resultats satisfactoris, a la llarga es converteixen en un ferment de desmoralització que es tradueix en una minva efectiva de la producció. I això que passa a Alemanya, passaria arreu on es produís el mateix cas.

Enfront de la concepció estatal i burocràtica de l'aparell de recepció i distribució dels productes agrícoles que significa a Alemanya la Corporació Nacional de l'Alimentació, les ramificacions de la qual s'estenen fins al medi local en forma de petites cèl·lules que mai no perden el seu caràcter autoritari i sobre les quals el pagès no té cap manera d'actuar, per quant depenen d'un sistema econòmic i polític en el qual no té dret a intervenir ni com a productor ni com a ciutadà, Catalunya tracta de posar en peu un aparell de tipus cooperatiu i de constitució federativa que com a tal resta en tot moment en mans dels pagesos, els quals en són els seus administradors des dels organismes de base (Sindicats agrícoles locals) a l'organisme superior i general (Federació central de Sindicats agrícoles) passant per organismes intermediaris de segon grau, d'esfera d'acció limitada (Federacions comarcals de Sindicats agrícoles). Així, el Govern — o els seus òrgans especials — quan per a complir amb les seves responsabilitats de proveïment li convé disposar o controlar una categoria o una quantitat determinada de productes, no necessita emprendre l'aventura, sempre arriscada, d'entendre's amb cada un dels pagesos, sinó que cerca contacte amb la Federació Central, per tal d'establir relacions de caràcter contractual i determinar conjuntament el preu i el contingut del producte o productes a lliurar. I si bé el Govern de la Generalitat, portat per la seva preocupació d'evitar l'aparició dels efectes desmoralitzadors de l'especulació, ha disposat l'afiliació obligatòria dels pagesos

La voluntat de vèncer ha de ressonar com un cant de seguretat i fermesa a les fàbriques, a les oficines, als tallers i en la tasca del camperol.

catalans als Sindicats agrícoles per tal de vendre a través d'ells la seva producció, en llur interior els pagesos gaudeixen d'una completa autonomia i de tots els drets de gestió i de participació que són inherents a la institució cooperativa (2).

Ha estat dit per algú que els procediments democràtics són lents i que en moments d'urgència cal abandonar-los per altres de més expeditius — de caràcter autoritari, naturalment. Consideracions d'aquest tipus han conduït a acusar els Sindicats agrícoles catalans de no disposar del contingut de productes que les necessitats de la població reclamen. És cert, en efecte, que sectors importants de pagesos es resisteixen encara a reconèixer en el Sindicat agrícola el seu instrument natural i únic de sortida de llurs productes i cerquen altres sortides en el comerç privat. Però cal no perdre de vista que per raó de llur constitució, els Sindicats agrícoles són instrument passiu que només poden oferir allò que els seus associats s'han compromès a aportar i que no poden reconèixer com a lícits altres preus que els fixats pel Govern — preus en els quals hauran procurat influir prèviament a fi que responguin justes a les necessitats dels productors —. Si entre el camp del pagès i el magatzem del Sindicat agrícola s'interposa algun obstacle o es produeix alguna desviació de naturalesa extra-sindical, que priva a aquest darrer de rebre els productes procedents d'aquell camp, no és funció seva de corregir aquesta situació, sinó que correspon al Govern de prendre les mesures pertinents per tal que el Sindicat agri-

cola pugui portar a cap, sense entrabancs, la important missió que l'interès col·lectiu li ha encomanat.

Els efectes de normalitat en el proveïment alimentari que cercava el Govern de la Generalitat amb la promulgació del Dret de Sindicació obligatori no han estat encara plenament aconseguits perquè al costat del sistema comercial de tipus cooperatiu que representen els Sindicats agrícoles, coexisteix encara el sistema comercial privat que lluita contra els Sindicats agrícoles utilitzant recursos que aquests no poden utilitzar; aquesta és la raó principal de la confusió que encara subsisteix en el mercat dels productes agrícoles indígenes, principal base del proveïment de la nostra població. Mentre el pagès sapiga que algú li comprarà la seva collita a preus superiors als que reconeix el Sindicat, sempre es sentirà temptat a defugir l'obligació de vendre la seva collita a través d'ell i aquest haurà de compensar — no sempre amb èxit — amb invocacions a la disciplina i a l'interès col·lectiu, els avantatges immediats d'ordre material que l'intermediari els ofereix.

Convé, per tant, llevar al pagès tota possibilitat o ocasió de donar sortida als seus productes — o aquells productes que momentàniament interessin al Govern — que no sigui a través del Sindicat agrícola local. Sols amb aquesta condició, els Sindicats agrícoles podran demostrar tota la seva capacitat, i el problema dels proveïments, en la part que depèn de la producció indígena, quedarà substancialment solucionat, en benefici comú de consumidors i productors, car si bé molts d'aquests preferien continuar les transaccions clandestines amb l'intermediari, poc ha de costar de convèncer-los — en realitat, no estan tots íntimament — que la seva veritable salvació no resideix en els preus excessius que avui a favor de les circumstàncies els intermediaris els ofereixen, sinó en assegurar a les seves explotacions agrícoles un rendiment regular que sols la venda cooperativa els pot assegurar.

LLUIS ARDIACA

Ex-director general d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya

Cartagena, desembre del 1937.

El diner immobilitzat és improductiu i dificulta la prosperitat econòmica del país.

Les Caixes Locals de Crèdit Agrícola és guardiola i font de crèdit.

Camperols: ingressant els vostres cabals a les Caixes Locals de Crèdit Agrícola, donareu al camp el que és del camp.

(1) Del pròleg del llibre "La política agrària del nacional-socialisme alemany" per Heinz Kehler, publicat per la Direcció General d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, 1938.

(2) El Dr. Georges Fauquet, autoritat màxima avui dia en qüestions cooperatives, en estudiar el Decret de Sindicació obligatòria dels conreadors de la terra del Govern de la Generalitat de Catalunya reconeix que la seva característica d'obligatorietat no disminueix en res el seu caràcter cooperatiu (V. "Le décret de syndicalisation obligatoire des cultivateurs et l'expérience coopérative". Publicacions de la Direcció General d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Barcelona, 1937. Existeix també una edició en català editada igualment per la D. G. A. i una edició castellana, continguda al "Boletín del Ministerio de Trabajo y Previsión Social" número de Gener-Febrer-Març, 1937, Madrid).